

ἀλειμμάτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ε ι μ μ α τ ὠ ν ω .

Ἄρτυσις φαγητοῦ διὰ λίπους ἔνθ' ἄν. : Τῇ φαεῖ
 τ' ἀλειμμάτωμαν.

ἀλειμματώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)
 ἀλειμματώνου Θράκ. (Μάδυτ.) 'λειμμώνω Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α . Τὸ ' λ ε ι μ μ ὠ ν ω ἔκ τῃς
 ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

1) Ἀρτύω φαγητὸν διὰ λίπους Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

2) Ἀλείφω ἢ κηλιδώνω τι διὰ λίπους Πόντ. (Τραπ.

καλ.) γ) Ἀλείφω Ἀπουλ. (Καλημ.) : Τὸνε 'λειμμώνει

μαι. 2) Παχύνω, καθίσταμαι εὐτραφής, συνήθως ἐπὶ

ζῶων Θράκ. (Μάδυτ.) : Ἀς τοῦ σφάξουμι τοῦ πρόβατού μας,

γιατί πουλὺ ἀλ'μμάτουσι.

ἀλειμμοφωτῖα ἢ, ἀμάρτ. ἀλειμμονφοντιὰ Θράκ.
 ἀλ'μμουφοντιὰ Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀ λ ε ι μ μ α καὶ φ ω τ ῖ α . Τὸ α' συνθετ.
 ἔκ τῃς ὀνομαστ. τοῦ ἐνικοῦ.

Ἀ λ ε ι μ μ α τ ο κ έ ρ ι , ὁ ἰδ.

ἀλειὸ τό, Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀ λ ε ι ὶ α .

Ἀ λ ε ι ὶ α : Πάμε 'ς τ' ἀ λ ε ι ὶ ο . Συνών. ἀ λ ε ι ὶ α 1.

ἀλείπαστος ἐπίθ. Πελοπν. (Καρδαμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. * λ ε ι π α σ τ ὸς < λ ε ι -
 π ᾶ ζ ω .

Ὁ μὴ δυνάμενος νά λείψῃ, ἀναπόφευκτος.

ἀλειτούργητος ἐπίθ. κοιν. ἀλειτούργητους Λυκ.
 (Λιβύσσ.) ἀλουτούργητος Ἴων. (Κρήν.) Μεγίστ. Σύμ.
 ἀλουτούργητος Κύπρ. Ρόδ. ἀλειτούργητος Κάλυμν. ἀλει-
 τρούργητος Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἄ. ἀλειτρούνητος Ἡπ.
 Ἴος Κάσ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἄ.
 ἀλουτρούνητος Κέρκ. (Ἀργυραῖδ.) Νίσυρ. ἀλειτούργ'γους
 Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀ λ ε ι τ ο ὔ ρ γ η τ ος = ἀπηλλαγμένος λει-
 τουργῶν, ἥτοι βαρειῶν τινων δημοσίων εἰσφορῶν. Αἰ
 σημερινὰ σημ. ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς λατρείας.

1) Παθ. ὁ μὴ λειτουργούμενος, ὁ ἄνευ λειτουργίας
 μένων, ἐπὶ ναοῦ, εἰς τὸν ὅποιον δὲν τελεῖται λειτουργία
 κοιν. : Ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη πολλαχ. Ἐμ'κι ἀλειτούργ'γ'
 ἢ ἱκκλησιὰ μας τὴν Κυριακὴ Αἰτωλ. Ὀλόδροσες πρασινάδες
 καὶ χλωρασιές κρύβουν 'ς τὰ χλοερὰ βάθη τους τὸ ἐκκλησιδάκι
 τὸ ἀλειτούργητο ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 116 || Ἄσμ.

Ἐμίσεες καὶ μ' ἄφεςες σὰν βιόλα μαραμμένη,
 σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη, σὰν χώρα γκρεμισμένη

Πελοπν. (Ἀργολ.)

Σηκώνεται τσ' ἔ λ υ ε ρ ῇ σὰν παραλοῖσμένη,
 σὰν ἐκκλησιὰ ἀλουτούργητη, σὰν κάστρο κουρσεμένο
 Μεγίστ.

Ὅπου μ' ἐφίλειε τσ' ἤλεε ποτὲ δὲ μ' ἀπαρνεῖται
 τσαὶ τώρ μ' ἀπαρνήθησε σὰν καλαμὰ 'ς τὸν κάμπο,
 σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτρούνητη, σὰ χώρα κρουσεμένη

Ἴος

Ἐρημον, ἀλουτούργητον τῇ ἀπὸ πολλοῦ κλεισμένον,
 μέσα 'ς τ' ἀγκάθκια τὰ πυκνὰ φραμένον τθαὶ χλωσμένον

(ἐνν. τὸ ἐκκλησιδάκι) Κύπρ. β) Ὁ μὴ καθιερωθεὶς, ὁ
 μὴ ἁγιασθεὶς διὰ λειτουργίας πολλαχ. : Ἀλειτούργ'γ' εἰκόνα
 Αἰτωλ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Νομοκάν. 1,87 (ἐκδ. JCote-
 lerius) «εἴ τις ἱερεὺς οὐ λειτουργήσῃ, ἀλλὰ φάγῃ τὰς
 προσφορὰς ἀλειτουρήτους, ἐπιτίμιον ἔχει χρόνον ἕνα
 μετανοίας». γ) Τὸ θηλ. ἀλειτούργητη Θράκ. (Σηλυβρ.
 Τσανδ.) καὶ οὐδ. ἀλειτούργητο Ἡπ. (Δρόβιαν.) Θράκ. (Τσανδ.)
 οὐσ., ἀραβόσιτος, ὅστις δὲν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ
 εἰς τὴν παρασκευὴν ἄρτου τῆς λειτουργίας, διότι οὗτος
 πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸς ἐκ σίτου (τὸ θηλ. κατ' ἔλλειψιν
 τοῦ οὐσ. προσφορὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὴν προσφορὰν,
 ἢ ὅποια δὲν παρεσκευάζετο ἐκ σίτου καθαροῦ καὶ ἐπομένως
 δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὴν τέλεσιν λειτουρ-
 γίας, βραδύτερον δὲ κατήντησε νὰ σημαίνει τὸν ἀραβόσι-
 τον, ὅστις εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀκατάλληλος εἰς τὸν σκοπὸν
 τοῦτον, τὸ δὲ οὐδ. ὁμοίως κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσ. ἀλεύρι,
 ὅποιον ἐνν. τὸ ἐξ ἀραβοσίτου) : Ἐχει μέσα καὶ ἀλειτούργητη
 τὸ ἀλεύρι Σηλυβρ. δ) Ὁ μὴ μεταβαίνων εἰς τὸν ναὸν
 πρὸς ἀκρόασιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ γενικῶς ὁ ἐξ
 ἀδιαφορίας παραμελῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν
 καθηκόντων Ἴων. (Κρήν.) Κάλυμν. Μεγίστ. Νίσυρ. Πελοπν.
 (Ἀρκαδ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
 Χριστιανὸς ἀλουτρούνητος Νίσυρ. ε) Ὁ μὴδὲν ἱερὸν καὶ
 ὄσιον ἔχων, ὁ σκληρὸς, ἄσπλαχνος, φιλάργυρος καὶ γενι-
 κῶς ὁ ἀλιτήριος, ὁ μεστὸς πάσης κακίας Ἀθῆν. Ἀνδρ.
 Ἡπ. Θεσσ. Κάσ. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν.
 Λακων. Λάστ. Συκεῖα Κορινθ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
 Βρὲ τὸν ἀλειτούργητο - τὴν ἀλειτούργητη ! (ἐκφρασις ἀπο-
 στροφῆς καὶ ἀπεχθείας) Ἀθῆν. Πελοπν. κ. ἄ. Τί ἀλει-
 τούργ'γους κόσμους εἶνι μὴ ρουτᾶς ! Αἰτωλ. Σοῦ 'ν' ἕνας
 ἀλειτούργ'γους, ὅ,τ' νὰ χαλέψ'ς, ποντὲ δέ σ' δίψ' τίποντα
 αὐτόθ. Τί πῖρ' μέν'ς ἀπ' ἀλειτούργ'γους ἀνθρουπον ! αὐτόθ.
 || Ἄσμ.

Γιὰ 'ες τὴν ἀλειτρούνητη, λόγια ποῦ μοῦ τὰ λέει !

ἄμε, καλή, κι ὥς μ' ἤκαρες, πάντα καμένη νά 'σαι !

(ἔς = δές, ἰδὲ) Κάσ. Πβ. ἀ με τ ᾶ λ α β ος. ς) Μεταφ. ὁ
 βόρειος ἄνεμος (ὠνομάσθη οὕτω διὰ τὴν σφοδρότητα του
 καὶ τὸ δριμὺ ψῦχος) Μακεδ. (Θεσσαλον.) 2) Ἐνεργ.
 ὁ μὴ ἐκτελέσας τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ἐπὶ ἱερέως Λυκ.
 (Λιβύσσ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. : Ὁ παππᾶς ἔφυγε ἀλει-
 τούργητος Ἐρμούπ. || Παροιμ. Παρὰ παππᾶς σκουτουμένους
 κάλλια παππᾶς ἀλειτούργητους (προτιμότερον νὰ μὴ λειτουρ-
 γήσῃ ὁ ἱερεὺς παρὰ νὰ φονευθῇ, ἥτοι δύο κακῶν προκει-
 μένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον. Εἰς τὴν παροιμ. πάντως
 ὑπόκειται διήγησίς τις) Λιβύσσ.

ἀλείφης ἐπίθ. Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ε ῖ φ ω .

Ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ ἀλείφεται : Παροιμ. Ἀλείφης
 ἐν' ἀβγὸ ἔφαγε κι ἀλείφτηκε ὥς τὸν κόλο (ἐπὶ τοῦ φύσει
 ἀδεξίου καὶ ρυπαροῦ, ὅστις δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃ
 ἑαυτὸν καθαρὸν, καταρρυπαίνεται δὲ καὶ ἂν ἐν ὄν λάβῃ
 εἰς χεῖρας, ἢ ἐπὶ τοῦ ἀναστατοῦντος τὰ πάντα πρὸς ἐκτέ-
 λεσιν ἀσημάντου ἔργου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,446).

ἀλειφτήρι τό, ἀλειφτήριον Πόντ. (Οἰν.) ἀλειφτήρι
 Πόντ. (Οἰν.) — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀ λ ε ῖ φ ω . Πβ. καὶ ἀρχ. οὐσ. ἀ λ ε ι π τ ῆ ρ ι ο ν .

Τεμάχιον ἐριούχου ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου σαπω-
 νίζουν τὸ σῶμα οἱ λουόμενοι Πόντ. (Οἰν.) Πβ. σα π ο υ -
 ν ι σ τ ῆ ρ ι .

